

Program wychowawczy > Klasa VIII > Wartość VI > Współdziałanie i współpraca w rodzinie ludzkiej

III. PEDAGOG

3.1. TREŚĆ MATERIAŁU

Umiejętność współżycia i współpracy z ludźmi jest bardzo ważna ale też bardzo trudna. Uczymy się jej przez całe życie. Musimy zdać sobie sprawę z tego, że każda osoba w ludzkiej rodzinie jest ważna, każda ma jakieś zadanie do spełnienia. Dlatego też stale powinniśmy dążyć do wzajemnej współpracy i tolerancji wobec drugiego człowieka.

3.2. LITERATURA WYBRANA Z KOMENTARZEM

3.2.1. A. Kamiński, *Kamienie na szaniec*, wyd. Nasza Księgarnia, Warszawa 1999, s. 195-196.

Wstęp

Powieść Aleksandra Kamińskiego powstała w 1943 roku. Opowiada historię działalności grupy harcerzy, należących do 23 Warszawskiej Drużyny Harcerskiej. Jest to opowieść o przyjaźni, o młodych ludziach i ich walce z okupantem. Książka powstała na podstawie autentycznych wydarzeń, które Aleksander Kamiński usłyszał od jednego z harcerzy – Tadeusza Zawadzkiego „Zośki”. Kamienie na szaniec były najgłośniejszą książką okupowanej Warszawy. Została przyjęta z wielkim entuzjazmem przez młodzież i po dziś dzień uczy nas co to jest prawdziwa przyjaźń, braterstwo i poświęcenie dla dobra ukochanej ojczyzny.

Cytat

”Psychiczny stan Zośki budził zaniepokojenie. Najbliżsi koledzy, w przymierzu z rodziną, zaczęli go namawiać, by wyjechał na wieś. Po pewnym czasie Zośka uległ, szczególnie gdy ojciec podsunął mu pomysł spisania wspomnień o Rudym.

Na wieś wyjechali we trójkę: ojciec, syn i Hania, siostra Zośki. Hania była o dwa lata starsza od brata i siedziała również gdzieś w konspiracji.

Zośka pisał, chodził na spacer z Hanią lub z ojcem. Wspomnienia o Rudym zajęły mu około dwudziestu stron maszynopisu. Pisząc przeżywał od nowa wszystko, co zaszło. Profesor, ojciec Zośki, przewidywał jednak dobrze: były to wspomnienia wyzwalające. Gdy Zośka skończył - zaczął Hanna Zawadzka- harcmistrzyni, była hufców hufca „Śródmieście” organizacji Harcerki.

się czuć wyraźnie lepiej. Wspomnieniom swym nadał tytuł Kamienie rzucone na szaniec.

Kiedy w parę tygodni potem spotkał się w Warszawie z kimś, kto pragnął napisać książkę

Program wychowawczy > Klasa VIII > Wartość VI > Współdziałanie i współpraca w rodzinie ludzkiej

o Alku i Rudym - Zośka uporczywie nakłaniał do dania tej książce tytułu swoich wspomnień Kamienie rzucone na szaniec.

Było to jednak potem, w Warszawie. Na razie zaś Zośka jest wciąż jeszcze na wsi. Co dzień chodzi na spacer z Hanią. Potrzebuje tych spacerów bardzo. Tak dotąd powściągliwy i milczący chce się teraz wypowiedzieć, podzielić z siostrą wszystkim tym, co przeżył i przemyślał. Hania słucha uważnie. Dopiero teraz zabiegane i zapracowane rodzeństwo zaczyna naprawdę ze sobą współżyć.

Najwięcej oczywiście rozmawiają o Rudym, o jego wpływie wychowawczym na zespół, o tym, co Zośka sam zawdzięcza Rudemu.

- Zostałem zupełnie sam - mówi kiedyś Zośka, i mówi to z takim wyrazem oczu, że wrażliwa Hania czuje lęk, napływający do serca. - Zostałem zupełnie sam - powtarza ten młody człowiek."

Podsumowanie

Przytoczony cytat ukazuje nam jak bardzo Zośka był przywiązany do swoich przyjaciół. Razem współtworzyli ludzką rodzinę. Razem się bawili i wchodzili w dorosłe, niestety bardzo okrutne życie w czasach okupacji. Mamy tu także przykład jak rodzina Zośki, tata i siostra, pomagali mu przetrwać ten trudny dla niego okres. Jak starali się aby jak najmniej boleśnie odczuwał stratę bliskich przyjaciół.